

TJEN (OKT. 1984) FOLKET

LEDER:

KAMPEN FOR SOSIALISME OG KAMPEN MOT SOSIALDEMOKRATIET

I materialet om strategisk plan for partiet, i aug-TF, blir det påstått at et viktig mål for arbeidet vårt for å få sosialisme i Norge vil være å nedkjempe hegemoniet til sosialdemokratiet over arbeiderklassen og dens allierte.

Dette er jo ikke noen oppsiktsvekkende, eller ny, påstand. Partiet har jo i alle år lagt stor vekt nettopp på kampen mot sosialdemokratiet og klasse-samarbeidslinja. Allikevel, vil det kreve endel nybrottsarbeid, og forbedring av såvel strategi og taktikk i kampen mot sosialdemokratiet, hvis vi skal ta de fullle konsekvensene av denne påstanden.

Hva slags følger skal det feks. få at kampen mot sosialdemokratiet må knyttes sammen med kampen for sosialismen? Det betyr at det ikke er nok å få oppslutning for at sosialdemokratiet er dårligere til å føre dagskamp enn oss, at de er mindre "militante". Ellers kan jo militante sosialdemokrater ta brodden ut av kritikken vår! Nei, det må også bety at vi må få fram at sosialdemokratiet ikke står for en alternativ vei til sosialismen, men at de står i motsetning til å få sosialisme i Norge. Et sosialdemokratisk samfunn er ikke sosialisme for norske forhold, men opprettholdelse av kapitalisme i Norge.

Når vi skal kjøre opp propagandaen for sosialisme, legge større vekt på systemkritikken, så må vi også koble dette til å kritisere og avsløre det sosialdemokratiske systemet.

Mye arbeidsfolk, som regner seg som sosialister, ser tross alt på DNA som et parti som trekker Norge nærmere sosialismen, gjennom gradvise reformer. Vi må avsløre DNAs nye giv "Ny vekst for Norge" er et program for å konsolidere, videreutvikle kapitalismen i Norge. De som har makta og bestemmer i DNA står ikke for en klassisk reformisme. Det samsvarer ikke med de objektive klasseinteressene deres!

VI MÅ STUDERE NØYERE BEVEGELSEN DNA

En rett taktikk overfor sosialdemokratiet krever også at vi kjenner godt til motsigelsene innafor det. Vi har idag en for overfladisk analyse av DNA.

Resten av denne artikkelen er et utdrag fra ei innledning som er holdt om situasjonen i DNA. Vi mener det er nyttig å legge synspunktene fram overfor resten av partiet, for å få en breiere diskusjon igang. Sjøl

om det er satt opp en organisert partidiskusjon på forholdet til sosialdemokratiet på neste årsplan, så skader det ikke å starte "oppvarminga". Vi er jo daglig i kamp med sosialdemokratiet, og valgkampen -85 er i full gang!

SITUASJONEN I DNA

Denne innledninga tar opp situasjonen i DNA, og skal danne utgangspunkt for en diskusjon om hvordan vi skal takle spm. om DNA-regjering i valgkampen og etter Stortingsvalget.

DNA har to ansikter. Det ene er vendt mot arbeiderklassen og resta av det arbeidende folket og lover forsvar av "velferdstaten" og full sysselsetting. Det andre er vendt mot borgerskapet og er svært aktive med i utviklinga av diverse Kapitalistiske strategier for å få kapitalismen gjennom krisa.

Samtidig som DNA hadde oppslutning fra 59% av arbeiderne i 1981, blir stadig større deler av de samme 59% ramma av arbeiderfiendtlig politikk utpønska av det samme DNA.

Jeg har kalt denne motsigelsen skilleshælen til DNA, og den motsigelsen skjærer gjennom hele DNA og gir oss en mulighet til å manøvrere dersom vi klarer å utnytte denne.

For å ta et ferskt eksempel. Krisa i verftsindustrien. I Vestfold vil mange verftsarbeidere miste jobben dersom omstruktureringa av de tre verfta Horten, Kaldnes og Framnæs blir gjennomført. Dette er en omstrukturering helt i tråd med Ulveseth-utvalgets innstilling. Den vil i tillegg muligens bety kroken på døra for FMV i Østfold. Det er en allianse mellom Aspengren og Syse som har utvikla denne omstruktureringsplanen. Skytøen hevder at han ikke har hatt en finger med i spillet, men forøvrig er han for omstruktureringa, og har gjort sitt for å presse

tillitsmennene. (Eks. møtet mellom Eriksen og JPH).

Dette er en plan som møter motstand også blant sosialdemokratiske tillitsmenn og arbeidere. Assen løser Aspengren dette? Han sørger for at de ikke blir informert før bedriftsledelsen finner det nødvendig. Han nekter tilogmed å treffe sine egne partifeller i styret for Horten Verft, der han sjøl sitter. Når Klassekampen avslører dette spillet kommer det jeg vil kalle klassemotsigelsen i DNA fram i lyset. DNA'erne i Horten er rasende på DNA'eren Aspengren, og våre muligheter til å bygge allianser lokalt er ganske uproblematisk. etter hvert har vi fått mange slike eksempler, og arbeiderborgerne i DNA har utvikla mange borgerlige strategier for å møte krisa og utvikle en ny dynamisk kapitalisme.

Denne klassemotsigelsen er dynamitt, og den gir oss store muligheter hvis vi evner å analysere hvordan den utvikler seg og å utnytte denne bevegelsen.

DNA deles i to, og etterhvert som krisa utvikler seg ser vi utviklinga av to hovedfløyer i DNA, som støtter seg på forskjellige grupperinger.

Den ene fløyen har som kjerne det jeg vil kalle arbeiderborgerne. De har ei prinsipiell linje som kort og greit betyr å føre en kapitalistisk politikk med maksimalprofit som mål, enten det er krise eller oppgang. De har en strategi for å realisere profitten. Denne strategien er trekki opp i sentrale program-dokumenter, som feks. langtidsprogrammet til DNA når det gjelder den økonomiske

politikken, og forskjellige NOU-innstillinger, utvalgsinnstillinger når det gjelder industrien eller offentlig sektor. Midlene som foreslås er nedskjæringer, moderasjon i lønnskampen, fusjoner, strukturomlegginger, nedlegginger når det gjelder arbeidsplassene. (Tandberg, Jøtul, verfta, Tofte, etc.). Ideologisk kommer denne strategien tilsyne i feks. Finn Lieds oppfordring om "brei konsensus". Kjerna blant arbeiderborgerne har en sterk materiell basis. De sitter i ledende stillinger i statlige utvalg og råd, statlige og private bedrifter, LO-bedrifter, bank og forsikring og ikke minst i statlige finans-institusjoner.

Folk som Lied, Høydal, Aune, Aspengren, Tor Halvorsen, Haraldseth, Skånland, Skytøen, etc. hører til dette skiktet.

Den andre fløyen støtter seg på "arbeiderklassen" i DNA eller retttere det vi kaller kapteinsbevegelsen i fagbevegelsen. Den har som kjerne mellomsiktet av tillitsfolka, og deler av enkelte forbundsstyrer i fagbevegelsen (LO). Det er spesielt disse folka som kommer i klemme, når DNAs politikk for å berge profitten skal settes ut i livet. Deres prinsipielle linje er vanskelig å få øye på. De mest framsynte blant dem ser at fagbevegelsen er ved en skillevei, og de kan tenkes å utvikle seg i retning av militante reformister. De benytter seg av marxistisk ordbruk, innser at Norge er et klasse-samfunn, eller i det minste bruker dette dogmatisk for å sanke støtte. Den materielle basisen deres er enten posisjoner i fagbevegelsen, eller jobber innfor det statlige, eller fylkeskommunale/kommunale byråkratiet. En basis som er trua av DNAs økonomiske nedskjæringspolitikk. Denne fløyen har fått økt oppslutning blant kulturarbeidere

og intellektuelle de siste åra. (Eks. Tramteatret, FAFO).

STYRKEFORHOLDET MELLOM FLØYENE

Det er arbeider-borgerne som har makta i DNA, og deres fremste politiske representanter er Gro Harlem Brundtland. Ho har en solid posisjon i DNA, med sterk støtte fra Stortingsgruppa, LO-ledelsen, Jern og Metall, lavtlønnsforbunda, forsikring, Statsbedriftene, statsapparatet/byråkratiet, kort sagt det etablerte borgerskapet i DNA. GHB er støtta opp av "søkkrike" grå eminenser.

Den andre fløya er voksende, noe som står i direkte forbindelse med den økonomiske politikken som føres. Den fremste politiske representanten for denne fløyen er i dag Reiulf Steen. Han har støtte fra AUF, ledelsen i Oslo DNA, Godal, Stoltenberg (?), viktige deler av fagbevegelsen (som Kjemisk, Kommuneforbundet, Oslo Samorg), deler av AOF, Akershus DNA, enkeltpersoner i LO-ledelsen (som hovedkasserer Oxholm og Yngve Haagenzen).

Vel: Hadde du kjøpt r. 2.000,- så ville dine år 1984 hatt en verdi på 9.000,-. Dette beløpet 'tt ut helt skattefritt oppnådd en for...

Kampen mellom de to fløyene vil sannsynligvis føre Reiulf Steen helt fram på banen igjen. Spørsmålet er bare når denne fløya vil finne tida moden for å komme med et framstøt.

Sjøl om Brundtland-fløya har makta, så er det visse indikasjoner på at R.Steen styrker seg. Han brukes som innleder på de tunge forbundslands-møtene. Han står fram som den store kultur-personligheten i DNA, og har "godt grep" om media. Han brukes på kurs i AOF. Han vil komme til å toppe Stortingslista i Akershus og han vil være sentral på den "storstilte" valgkampåpninga til Oslo- og Akershus DNA 25.sept. - ved siden av Gro H.Brundtland.

Hvordan vil kampen mellom de to fløyene utvikle seg? Mitt stalltips er at det vil bli borgfred mellom dem fram til valget og ei god stund etter. "Steen-fløyen" er for svak til å utfordre GHB-fløya. (Sjøl om det spekuleres i om ikke Bærum DNA og Akershus DNA vil prøve å gå til angrep på GHB før valget - da mest sannsynlig i forbindelse med landsmøtet i mars-85). Hvis GHB-fløyen får trøbbel nå i innledningsfasen til stortingsvalget, eks. fall på gallupen, politisk tabbe, el., så kan det tenkes at de ivrigste i Steen-fløyen vil benytte sjansen og slå til. I tida framover trur jeg det vil være lurt å følge med i hva slags utspill som Brunsell i Oslo Kommuneforbund, eller Oxholm i LO, eller Godal i Oslo DNA eller Bærum/Akershus DNA kommer med - sjøl om jeg tror at de vil bli tvunget til å holde seg i ro.

Det at GHB-fløya og den grunnleggende politikken de står for har hatt overtaket, har også vært en av grunnene til at det har vært lettere enn venta å unngå å gå i fella med å slutte seg til politikken "4-års kamp mot de blå".

Det blå har fortsatt vært for synlig, også i det AP har stått for.

Jeg tror at GHB-fløya fortsatt vil ha kontrollen, at RS vil få store problemer med å gå utenom den store enheten som vil prege DNA framover mot valget. "Alle gode krefter må stå sammen mot Willoch-regjeringa". "En samla arbeiderbevegelse mot Willoch". Dette vil være parolene. Vi vil stå overfor en situasjon med et enhetlig DNA som vil stå på en fortsettelse av langtidsprogram-politikken, men med enkelte gullrøtter til venstre-fløyen og valgflesk til arbeidere og fagbevegelsen. Dette vil være det dominerende trekket, og motsigelsene mellom fløyene vil bli holdt i sjakk.

HVOR STERKE ER DNA NÅ?

De har gått fram 3-4% på landsgallupen og 2% i Oslo, siden kommunevalget. De har - eller prøver å styrke organisasjonen. Medlemstallet vokser noe. AUF vokser og har styrka seg spesielt på skolene. DNA rekrutterer blant "vår" generasjon av de intellektuelle (Eks. FAFO-folka). DNA er mer stuerein blant kulturfolka enn på lang tid. DNA-toga 1.mai i år gikk fram med ca. 5% (sjøl om målestokken - 1983 - var et nokså dårlig år for dem, med ca. 25% under 1982).

Opp i dette har de 2 viktige negative tendenser:

1). Mye større problemer i arbeiderklassen enn tidligere. Alvorlig kadermangel. I Oslo Samorg har de ikke hatt rekruttering på 5-6 år. Det samme meldes det om over hele landet. De får liten oppslutning om utkjøra sine, som skulle mobilisere arbeidsfolk. Eks. Jern om Met-valgkampaksjonen i fjor. (Hvordan kommer denne til å

gå i år? Når dette leses har du muligens svar på det).

2). Mellomskiktet av tillitsfolk blir trengt mellom DNA-politikken sentralt og kravet om kamp og aktivitet fra de som har valgt dem. Resultatet er at mellomskiktet har små manøvreringsmuligheter, de må velge. "Kapteinene" (Arbeideraristokratene) har 3 muligheter: -ta konfrontasjon med DNA-ledelsen, - bli passive, - eller utføre DNA-politikken, som feks. Jern og Met.-ledelsen gjør. De som tar kamp med DNAs politikk styrker seg, som feks. Brunsell i Oslo. Jo mer vi driver opp massebevegelsen, jo større problemer får sosialdemokratene, dvs. de som blir passive eller følger DNA-politikken.

På den andre sida får vi problemer, når de tar konfrontasjon - som feks. når Brunsell strammer opp Berge på Stortinget og drar igang demonstrasjon mot tvungen voldgift.

Hvilken vei mellomskiktet i DNA tar for å komme ut av den klemma som den sentrale DNA-politikken på den ene sida og presset fra grunnplanet på den andre stiller dem overfor, vil altså ha betydning både for vår taktikk og for den totale styrken til DNA. Jeg vil først drøfte hva den slags utviklings-muligheter det gir for DNA.

Hva vil det i den sammenheng bety at DNA styrker seg blant de intellektuelle? Hva slags ressurs vil de intellektuelle bli, og hvilken av fløyene vil de tjene?

Vi veit at FAFO leser og studerer alle våre saker, og i feks. boligpolitikken har de tatt våre krav.

Et annet eks. er samarbeidet mellom FAFO og Bygning om kontraktørvesenet. FAFO anbefaler i rapporten at fagforeningene går til

aksjon mot kontraktørene. Dette er nye toner. Et annet eks. er Fagerberg-rapporten om kriteriene for konkuranseevne: Den støtta vårt syn og har vært med på å torpedere LO-ledelsens lønns- og konkurranseevne-argumentasjon.

Er det sånn at en allianse mellom disse nye intellektuelle og kapteinsbevegelsen ("venstre-fløyen") vil kunne være istand til å utvikle en ny politisk-ideologisk plattform for "venstre" i DNA, som kan vippe GHB, eller som GHB må kjøpe opp?

Hva vil det i så fall bety for oss? Vil DNA nok en gang klare å knekke den konsekvente venstre-opposisjonen i fagbevegelsen og arbeiderklassen (dvs. oss) ?, slik de historisk har klart før?

Disse problemstillingene må vi ha i bakhodet når vi legger taktikken foran valget nå og i forhold til DNA i åra videre framover.

For å summere opp:

1).DNA styrker seg organisatorisk og innafor viktige grupper, men har alvorlig kadermangel i arbeiderklassen og oppslutninga øker i et langsomt tempo.

2).GHB-fløya er sterkest, men i den perioden vil nå er inne i så styrker RS-fløya seg.

3).DNA vil gå gjennom en fase med enhet mellom de to hovedfløyene fram til Stortingsvalget og et stykke ut i ei evt. DNA-regjering.

4).Tap i Stortingsvalget, eller store motsigelser på viktige saker, som sikkerhetspolitikken, boligpolitikken, arbeidsplass-politikken før valget kan føre til åpne angrep fra den mest militante delen av "venstrefløyen".

5):Kampen mellom fløyene kan tvinge fram åpen splittelse rundt neste LM (1987?).

6):Situasjonen med enhet i

"arbeiderbevegelsen" fram til Stortingsvalget vil by på en vanskelig taktisk situasjon for oss, men den vil også være fordelaktig fordi den gir oss mulighet til å markere oss som et virkelig alternativ.

7):Både den midlertidige enheten i DNA og muligheten for en ny politikk i retning av militant reformisme, tvinger oss til å

propagandere for sosialisme og drive kapitalisme-kritikk.

Samtidig må vår linje være å utvikle splittelsen i DNA. Vi må utfordre "venstrefløya" til ideologisk og politisk debatt og utnytte mulighetene til enhet på enkeltsaker under press fra grunnplanet.

KVINNEMISHANDLING I PARTIET ER UTILLATELIG!!

*TF

Arbeidsutvalget i SKs
Kvinneutvalg.

Kvinneutvalget har fått tilsendt kvinnemishandlingssaker til uttalelse. Det gjelder mannlige partikamerater som har brukt vold mot kvinnelige kamerater eller sympatisører. Kvinneutvalget/AU har drøftet dette prinsippielt. Vi kommer her med et forslag til retningslinjer for hvordan avdelingene bør håndtere sånne saker sjøl. Vi tror forslaget er et brukbart utgangspunkt til diskusjon i alle avdelingene, før vi sender forslag inn til landsmøtet.

Målet med retningslinjene må være å få slutt på all vold i partiet. Kvinnemishandling må være bannlyst i partiet. Mannfolka skal bli like redde for å slå/bruke vold mot kvinnene, som de er for å bruke vold på åpen gate. Vi må skape et

miljø, slik at mannen refleksivt veit at han kan risikere partimedlemskapet sitt, når han hever handa. Dette må alle vite, på lik linje med at man risikerer fengselstraff om man utøver vold på åpen gate. Retningslinjene bør i første omgang fungere preventivt, slik at de blir en hindring for mannfolka til å bruke vold. Avdelingene må oppfordre kvinnene til å rapportere til avdelingene når de er blitt mishandla av partiakamerater. Andre som veit om mishandling må hjelpe den mishandlede til å våge å ta det opp. Når mishandlingssaker kommer

opp i avdelingene foreslår vi følgende:

1).Kvinnen og mannen må få hver sin partikamerat som de stoler på/har tillit til, som kontakter. De må gjerne foreslå folk sjøl. Kontaktpersonene må ha ansvar for å følge opp og ivareta henholdsvis kvinnen og mannen så lenge saken pågår. Kvinnen må få den støtten hun trenger til "å komme igjennom" opplevelsen. Mannen må få den hjelpen han trenger for å slutte med mishandlingen.

2).Mannen må øyeblikkelig frataes alle verv i partiet mens undersøkelsen pågår. Dette fordi partiet ikke godtar kvinnemishandling og vedkommende kan derfor heller ikke ha partiets tillit.

3).Kvinnen og mannen bør skrive hver sin rapport om hendelsesforløpet. Dette legges til grunn for diskusjon og vedtak i avdelinga. Kontaktpersonene kan, hvis nødvendig, søke ytterligere opplysninger.

4).Kvinnemishandling skal møtes med disiplinærvedtak mot mannen. Iflg.

vedtektene er dette: advarsel, fratagelse av tillitsverv, suspensjon og eksklusjon. Tiltaka må vurderes i det enkelte tilfelle. Alvorligere tilfeller og gjentagelser av mishandling skal etter vår mening møtes med eksklusjon. Partiet kan ikke ha mannfolk som utøver grov vold mot kvinner. Hvem vil være medlem av et sånt parti? Da blir vi nødt til å ta hensyn til de mange og utvise de få.

Vi vet at på noen mindre steder i landet har partiet gått ut og advart kvinnene i omlandet mot en bestemt mann som har mishandla kona si over lengre tid. Vi har ikke foreslått dette som en generell retningslinje alle avdelinger bør bruke i sanne saker. Dette bør heller vurderes fra sak til sak, fra sted til sted.

Det vil kanskje være riktig å ihvertfall si fra om disiplinærtiltaka til miljø rundt partiavdelinga, slik at partiet i praksis viser at vi tar saka alvorlig.

BERETNINGS-DISKUSJON

PARTIKRISA OVER?

*TF

Avd. i Oslo.

Her er siste del av beretnings-rapporten fra ei avd. i Oslo.

Til slutt om kapitelet "Den ideologiske utviklinga i partiet":

Her synes vi at hele

oppsummeringa av situasjonen er bra og riktig. helt til vi kommer til konklusjonen. "... og vi kan slå fast at krisa i partiet er over". Det blir helt galt for et revolusjonært parti å først slå fast at:

"Det største problemet nå er partilaga". (s.40) Og siden påstå at krisa er over. - Hvis grunnlaget svikter, så er vel krisa mer

påtrengende enn noen gang. Her mener vi at beretninga må ta stilling til om det ene eller andre er riktig, for begge deler kan ikke være riktig samtidig. Slik det står nå virker det latterlig selvmot-sigende, og vi vil ikke godta beretninga slik.

Vi mener at beretninga har en riktig analyse av situasjonen i grunnorganisasjonene, men da må det også følges opp med en erkjennelse av at krisa dermed er større enn noengang, slik at det kan handles deretter.

KRISE - ELLER POSITIV UTVIKLING?

*TF

JAN.

Er det en selvmotsigelse samtidig å si at det største problemet knytta til det indre partilivet nå er hvordan partilaga fungerer og at krisa i partiet er over?

Jeg kan ikke være enig med "avd i Oslo" om det. Det må avhenge av hva slags karakter problema i laga har og hvilken vei utviklinga går.

Dersom beretninga oppsummerte at partiet var i krise pga. situasjonen i laga, ville jeg heller si at det var uforenlig med å si at utviklinga av partiet var positiv. Beretninga påstår jo det siste. Den sier at høyre er hovedfaren, men at den er svakere enn ved forrige landsmøte.

Med fare for at dette kan bli en strid om ordbruk, så bør vi allikevel drøfte nærmere hva vi skal legge i karakteristikken krise. Ellers så har det jo ikke noen mening å bruke ordet i det hele tatt.

For det første så oppfatter jeg det som om beretninga oppsummerer at partiet har kommet gjennom den krisa som vi hadde

rundt forrige landsmøte, og at det heller ikke har oppstått noen ny krise i løpet av landsmøteperioden, til tross for viktige problemer, bla. med partilaga. Når det gjelder den første påstanden, så oppfatter jeg det ikke som om "avd. i Oslo" protesterer på den, men at partiet nå er kommet inn i en ny krisesituasjon som følge av situasjonen i partilaga.

Jeg er uenig i at problema er av en slik karakter, at det er rett å bruke merkelappen krise. Dette henger sammen både med hva jeg legger i uttrykket krise og med hvordan jeg vurderer situasjonen i partilaga. Det er godt mulig at "avdeling i Oslo" og jeg er uenige på begge disse punktene.

Først, jeg oppfatter det slik at vi har en partikrise dersom utviklinga truer med å utslette partiet som et ml-parti, og vi er nødt til å snu en politisk tendens eller begynne å jobbe etter andre metoder enn de vi driver å utvikler. Da må vi varsle så sterkt at vi roper krise. Partiet vil alltid ha problemer i større eller mindre grad, men de må ha en bestemt karakter før vi kan snakke om krise. Hvis ikke så ville vi jo være i en permanent krise, og da

måtte vi i tilfelle finne på nye begreper for å få fram skiftene i utviklinga.

Så langt forsøket på begreps-avklaring. Hvis ikke så ville vi jo være i en permanent krise, og da måtte vi i tilfelle finne på nye begreper for å få fram skiftene i utviklinga.

Så langt forsøket på begrepsavklaring. Hvis vi bruker den betydninga på krise som jeg setter opp her, har jeg da dekning for å si at problemene i partilaga ikke kvalifiserer til krise-betegnelse? Dette er vel det viktigste å diskutere, og jeg er åpen for at jeg vurderer situasjonen feil.

I et innlegg i juni-TF la jeg fram argumenter for at gjennomsnitts-laget i AKP har styrka seg som kommunistisk grunnenhet de siste åra. Stemmer dette, må det bety at vi er på rett vei, at det ikke er noen grunn til å endre på denne hovedkursen vi har. Jeg gjentar ikke argumentene fra juni-TF, men vil føye til:

-Partiet har i den kriseperioden det har vært gjennom forandra på en del av måtene det fungerer på (hadde det ikke gjort dette, så hadde vi heller ikke kommet gjennom krisa, er min påstand). Feks. så jobber partiet, som helhet, i dag mer langsiktig (sjøl om det også er en svakhet at det fremdeles er for lite perspektiv på sentrale områder!), basert på at de ulike nivåa skal ta større ansvar og tillempe arbeidsoppgavene for sitt område. Dette ser jeg på som en positiv utvikling, sjøl om den også har ført med seg problemer. Den stiller større krav til sjølstendigheten på alle nivåer, og den stiller større krav til den lokale partidisiplinen enn en stramt, sentralisert arbeidsstil.

Når det dukker opp problemer

med å få partilaget til å legge egne planer, til å få behandla viktige partispørsmål på en slik måte at det kan få innvirkning på partilinja, til å få trekt med og utvikla flesteparten av medlemmene, så må vi finne ut om dette henger sammen med at partiet nå er i "feil gir" eller de rette tiltaka vil være i pakt med den kursen vi nå går etter. Jeg har inntrykk av at noen setter opp "det gamle partiet" som målestokk (har ikke grunnlag for å si at "avdeling i Oslo" gjør dette, for ikke å bli misforstått). Men veien videre går ikke tilbake, etter min mening (uten dermed å "drite i eget reir" og hevde at dagens "målestokk" ville vært den rette for fortida).

I en viss grad har partiet ikke sørga for å omsette grunnorganisasjonene i stand til å mestre skikkelig den omlegginga av måten å fungere på som har skjedd. Ser vi på den inneværende partiplanen, så er det der satt opp at vi skulle få partiskolen igang i denne planperioden. Dette har vi ikke klart, og det har sjølsagt hatt betydning for kaderfostringa og sjølstendigheten til grunnorganisasjonene. Jeg er ikke her og nå i stand til å ta standpunkt til om vi her har gjort en feilprioritering, eller om vi rett og slett stilte oss for høye mål. Må vurderes opp imot andre ting vi har brukt krefter på i perioden. (Ett sidesprang: Det at det ser ut til å gå ganske tregt med partiskoleinnsamlinga. Betyr det at mange partimedlemmer ser skolen som lite viktig for å styrke partilaga?)

Videre har partiet, i allefall i første del av landsmøte-perioden, hatt et feil syn på partilagets rolle. Dette har ført til at vi ikke har etterlevd vedtektenes ord her. Vi har ikke tatt nok tiltak

for å styrke lagsstyra, gi lagsoppgaver prestisje. Vi har ikke tatt alvorlig nok på å følge masselinja, verken internt eller i det utadretta arbeidet vårt.

For å avrunde: Det at jeg går i mot å si at det er krise i partiet pga. problemene i grunnorganisasjonene, har altså sammenheng med at jeg:

-for det første er for den omlegginga av måten å jobbe på, som partiet delvis har gjennomført.

-for det andre mener at de tiltaka for å rette på rpobelemene, som bla. omlegginga også har ført til, er riktige, fører oss i rett retning. (Slike som: Politisk og organisatorisk styrking av lagsstyra, sterkere prioritering av partiavdelingene som redskap for partiet, at laga skal legge

langsiktige, forpliktende planer med vekt på også å bli politisk-taktiske ledelser for sine organisasjons-områder, partiskolen, at partiet som helhet må styrke masselinja og prioritere opp det partibyggende arbeidet som verving....)

Jeg ser sjølsagt at det fortsatt vil bli problemer. Feks. er ikke partiet ennå helt klar over alle sider ved "omlegginga". Den foreslåtte partidiskusjonen "Kommunistparti i Norge", til neste år, illustrerer dette.

Men, jeg oppfatter det ikke som vi helhetlig sett går nedoverbakke. De som mener partiet er i ei krise, mener jeg også må peke på hvilke problemer vi nå har som vi angriper på feil måte, eller ikke gjør noe med i det hele tatt.

ERFARINGER FRA LAGSARBEID

Oslo DS har satt igang et arbeid med mer systematisk styrking av grunnorganisasjonene i byen. I den forbindelse har de gjennomført en tredeling av laga og ut i fra det lagt opp til bla. å benytte metoden med å lede gjennom utvalgte eksempler og få opp en diskusjon om typiske trekk ved de forskjellige lagsnivåene. De to artiklene som trykkes her er en presentasjon av hhv. et tilbakebyggende og et framskredent lag, slik Oslo-ledelsen vurderer det. De har stått i Oslo-bladet (FFP).

TILBAKELIGGENDE AVDELING

FFP-redaksjonen har snakket med lederen i en "typisk tilbakebyggende" avdeling. Vi fant det ikke særlig formålstjenlig å lete som gale etter den mest tilbakebyggende. Ivert imot, vi tror diskusjonen og lagsarbeidet vil tjene på at vi har funnet en avdeling som har mange typiske trekk for tilbakebyggende avdelinger. Vi tror også det er til gagn at denne avdelinga nylig har satt seg fore å

løse problemer, begynt å fatte vedtak igjen osv.

Diskusjonen med lederen i avdelinga tar utgangspunkt i de fem kriteriene, hensikten med den er i første omgang å bli litt kjent med avdelinga. Så håper vi at medlemmene i avdelinga og andre avdelinger diskuterer så det gnistrer og skriver så det spruter. Frist for innlegg til neste FFP er 7. juni.

PRESENTASJON.

Arbeidsplassavdeling.
Jobber veldig spredt.
70% av avd. jobber skift.
60% er kvinner.
Gjennomsnittsalder 30-31 år.
Medlemsskap fra 4 til 19 år.
Gjennomsnittsmedlemskap 7-8 år.
4 utmeldinger siden 1.1. 1983.
For 4-5 år siden var avd. under-
distrikt, er idag redusert til 1/6
av medlemmene fra da.
84% av avd. medlemmene har tillits-
verv.
8% har hovedoppgave utafor avdel-
inga.

Det største problemet idag er
at mange har mista perspektivet.
Ikke sånn at vi ikke tror på sos-
ialismen, men er usikre på om
AKP(ml) er det partiet som vil
makte å bringe fram sosialismen i
Norge. Er også usikre på om vi kan
spille noen rolle.

UTMELDINGENE PROVOSERTE OSS.

- Har dere problemer med
organisasjonsarbeidet?

- Vi hadde vanskeligheter med
innbetaling av kontigent, oppmøte
til medlemsmøtene og vedtak var
sjeldne.

Men rett på nyåret hadde vi et
"utblåsningsmøte", hvor vi disku-
terte hvordan vi skulle få avdel-
inga til å fungere. Vi ble enige om
å lage en plan som sikra at vi fikk
diskutere mer politiske og ideo-
logiske spørsmål, samt studere
Kapitalen og komme oss mer ut
f.eks. med KK.

Samtidig med dette kom den
felles utmeldinga fra medlemmer i
Oslo og på Vestlandet. Avdelinga
var enige om å ikke bare fordømme

utmeldingene, men også diskutere
noen av de politiske standpunktene.
Dette fungerte samlende og provo-
serende på oss.

I dag har vi ingen særlige
problemer med selve organisasjons-
arbeidet.

- Ikke sikkerhet og beredskap
heller?

- Njo. For flere år siden hadde
vi en klassifisering, men det fun-
gerte aldri. Siden har vi ikke
foretatt noen ny. Sist vi skulle
foreta ei slik inndeling mente vi
at beredskapsdiskusjonen burde tas
først. Den tekniske revisjonen ga
oss ikke noe grunnlag å foreta en
reell vurdering på.

Vi har heller ikke noen off-
entlige medlemmer, men de fleste av
oss er godt kjent på arbeidsplas-
sen.

FRA OVEROPPFYLLING TIL NULL.

- Hva med de andre interne par-
tioppgavene?

- Opp gjennom åra har vi ikke
klart å følge opp alle oppgaver og
kampanjer. I perioder har vi hatt
følelsen av å være på sida av par-
tiet, har jobba med egne saker som
gikk på tvers av partiplanen. Men
vi overoppfylte målsettinger på KK-
abonnement og innsamlinger.

Avdelinga har i de seinere åra
- et og et halvt - hatt problemer
med å følge partiplanene, vi har
brukt mye tid på problemene i fag-
foreninga.

Vi har ikke drevet valgkamp
blant massene, ikke hatt KK-kam-
panje osv.

- Men de politiske diskusjonene og studier, gikk de i "oppløsning" også?

- Først nå i 84 har vi tatt fatt på prinsippprogramutkastet.

Det at de som har sentrale tillitsverv i praksis har leda det faglige arbeidet, har nok ført til passivitet hos de andre medlemmene i avdelinga. Det blei mye diskusjon om hva vi skulle gjøre i foeningsstyret, mindre og mindre hva og hvordan medlemmene i foreninga skulle mobiliseres og hva skolerers på.

Resultatet var A og B-medlemmer i avdelinga. B-medlemmene blei "til overs", avdelinga hadde svært få tilbud til disse medlemmene og svært lite bruk for dem.

B - medlem?

Dette prøver vi å endre nå, avdelinga konsentrerer seg om andre saker, som nevnt. Blant andre ting betyr dette at forutsetningene for å forberede seg til møtene er bedre og likere for alle medlemmene.

Avdelinga har vært med på og drevet studiekampanjer. Det vi savner er bl.a. studier og diskusjon på sosialdemokratiets ideer og herskemåte.

BLITT REFORMISTER.

- Driver dere dagskamp?

- Jeg må vel si først at foreninga vår er ei sterk forening som har oppnådd bra resultater for medlemmene.

De siste åra har vi vært ledende i foreninga. I noen situasjoner har vi lagt mye arbeid i å mobilisere medlemmene og oppnådd en fast kjerne på 2-3 ganger oss sjøl som er bevisste og progressive folk.

Men dette har endra seg, slik at vi til idag konsentrerer mest krefter om topplanet i foreninga.

Tidligere, før og rett etter at vi fikk mange ledende verv i styret, hadde vi ei god masselinje. Det var et levende og stort progressivt miljø på arbeidsplassen. Mye diskusjoner, fester og en sommer hadde vi egen minileir.

Men idag. I styret i foreninga er det nå samla personer som betyr at de politiske motsetningene er konsentrert i styret. Bl.a. har vi en framtreddende SVer og et tidligere partimedlem som meldte seg ut pga politiske motsigelser. Sosialdemokratiet i DNA utgjør ingen kraft idag. Dette betyr at vi må styrke oss for å markere partiets linjer og politikk. Det betyr videre at vi må bruke mye mer krefter på å diskutere og skolere folk rundt oss.

I det daglige arbeidet har vi blitt dyktige tillitsvalgte, men i stor grad er vi også blitt reformister. Av den grunn skal avdelinga studere Benito Scoccozas hefte om reformismen.

- Har dere noe mål for arbeidet i foreninga?

- I perioden i opposisjon hadde vi ei målsetting om å erobre foreninga. Der er vi idag, men har ikke utvikla noen mer langsiktig målsetting.

MOTSIGELSER TIL KK-SALG

- Og markering av partiet og partiets politikk?

- Avdelinga har hatt KK-grupper, drevet salg på jobben, verva abonnenter på KK og Røde Fane. I noen år hadde vi også en Oktober-kommisjonær. Mye av dette har enkeltmedlemmer gjort og skal ha mye av æra for.

En av årsakene til at det klappa sammen var nok at det aldri blei avdelingens oppgave og ikke fulgt opp.

De siste to åra har mange kamerater hatt motsigelser til det å selge KK. Det uttrykker seg mest som; nei, det passer ikke; dukker ikke opp osv. I noen grad er årsaken at vi har motsigelser på å markere partiet.

Vi har de siste fire åra hatt to studiesirkler. Disse ga ingen resultater målt i medlemmer. Noe av årsaken er også her at de som leda sirklene blei overlatt til seg sjøl.

"Til tross for det meste" hadde vi allikevel 10 ganger fler enn oss i Faglig Solidaritets tog nå 1. mai.

En av de viktigste måtene å markere partiet på i fagbevegelsen utover å sloss for dagskrav og

reformer, må være å sloss for sosialismen. Dette makter vi - hele partiet? - i liten grad å gjøre. Igjen er det mangel på kunnskap om de sosialdemokratiske ideene som spiller ei rolle. Og lavt nivå på vår egen teori, historisk materialisme og politisk økonomi.

LITE Å TILBY NYE MEDLEMMER

- Vil dere ikke ha nye medlemmer, eller er det ingen som vil bli medlemmer hos dere?

- Som nevnt har vi hatt sirkler uten å rekruttere. Idag finnes det store motsigelser på å verve noen til laget. Vi har svært lite å tilby nye medlemmer. Avdelinga har konsentrert så mye tid til å diskutere problemer på topplan i foreninga, at de vi rekrutterte for fire år siden, meldte seg ut. De lærte ikke noe særlig og vi hadde ikke "bruk" for dem. Vi prøver nå å endre innrettinga på arbeidet, og om dette fører oss framover, vil det være riktig å rekruttere igjen.

FREMSKREDEN AVDELING

Redaksjonen har også besøkt en "typisk fremskreden" avdeling. Der snakka vi med lederen og et medlem

Planen for denne spalta er at den skal vi ha gående i et år - om ikke mer. Det er derfor full mulighet å stille spørsmål både til denne fremskredne og denne tilbake-liggende avdelingen gjennom FFps spalter, slik at hele Oslo-partiet kan trenge dypere inn i dem. Disse to avdelingene vil allikevel, sammen med to andre, bli gjenstand for spesiell oppmerksomhet fra DSs side.

PRESENTASJON.

Arbeidsplassavdeling.

Jobber litt spredd, men samtlige treffes i løpet av en periode på et par dager.

Uregelmessig arbeidstid.

Ingen kvinner (mannsyre).

Gjennomsnittsalder ca. 32 år.

Alle har vært med lenge, halvparten siden partistiftelsen.

0 utmeldinger siden 1.1.1983. Siste utmelding like før.

1 innmelding siden 1.1.1983.

60% av avd. medlemmene har til-litsverv.

Ingen har hovedoppgave utafor avdelinga.

Avdelinga har hatt store og skarpe motsigelser under prinsip-programdiskusjonen, halve avdelinga mente det var et revisjonistisk førsteutkast. Det er også klare motsetninger til å studere Kapi-talen.

ORGANISASJONSARBEIDET BÆRER OSS GJENNOM KRISETIDER.

- Har dere stort sett fast grep om organisasjonsarbeidet?

- Jeg vil si det mye hardere enn det. Vi krangler for å få det til. Den kampen er kontinuerlig, og det er det som bærer oss. Vi etterlyser det som forsvinner fra sentralt hold, avkrever forklaringer fra styre og medlemmer for hvert møte, men ikke etter den gamle firkanta måten.

- Firkanta avkrevning?

- Å ikke bruke slegge, men diskutere. Vi tillempet, tar hensyn til at folk har familie, andre

interesser.

Vi har egen møteplan, som vi lager lenge før halvårsplaner fra DS kommer. Den får vi til gjennom å studere langtidsplanen grundig, da klaffer det utrolig med DSs plan. Denne planen vedtas i laget og da

gjelder den, selv om den kan for-
andres underveis. Dette er jævlig
viktig, det gir oss trygghet når vi
kommer opp i andre motsigelser
underveis.

Likedan hender det at vi står
over sentrale initiativ når det
ikke passer med avdelingsmøter. Det
har jeg f.eks. gjort. Det er fordi
jeg er født og oppvokst på jobben.
Det er livet mitt, det er på av-
delingsmøtene jeg fyller bensin.

- Jeg har lyst til å spørre
spesielt etter hvordan dere driver
sikkerhetsarbeidet.

- Uffda..... Den er vel delt -
ikke i to linjer, men i to praksis-
er. Noen er jævla lite flinke til å
holde på papira.

Vi har folk på hele skalaen,
men nedgradering tar tid. Største
sikkerheten er at vi har et stort
omland, de vet hvem vi er, men tror
vi er fler. Foreløpig er også de
lavest graderte også mer og mindre
kjent.

Sikkerhetsarbeidet er ikke det
samme som før, på godt og ondt. Men
rutinene går, og vi tar skippertak
iblandt for å stramme dem inn.

Det er ofte de som har offent-
lig preg som skusler med sikkerheta.
Tenker ikke på de andres sikkerhet,
ikke forsiktige nok når de prater
med folk med lavere gradering.

ALLE UENIGHETER IKKE LIKE VIKTIGE.

- De interne partioppgavene
følger dere opp?

- Ja, alle planer er i tråd med
de sentrale planene, legger inn
ekstra møter hvis det trengs.

- Blir motsigelser diskutert og
løst?

- Så fillene fyker, helst med
skjellsord. Men vi har alltid med
avstemming til slutt.

Vi har blitt flinkere til å se
at noen motsigelser må vi leve med,
og at ikke alle betyr like mye. Når
vi har et hovedpunkt, kan vi si
omtrent hvilke motsigelser som vil
dukke opp, på forhånd.

Motsigelsen mellom avdelinga
som ledende over de faglige verva
er der hele tida. Innflytelsen fra
sosialdemokratiske ideer fører vi
kamp mot hele tida. Når folk med
verv gjør høyrefeil, er avdelinga
der med en gang. Det er dødsviktig.

Men vi har et eksempel der vi
godtok at en i avdelinga ikke hadde
motsigelser til politikken, men
samtidaig stadig ikke dukka opp.
Det var han som gikk ut.

TRUSLER OG KABINETTSPØRSMÅL.

- Stikkord: dagskampen. Hva gjør
dere? Er dere ledende?

- Vi leder ikke fagforeninga,
men det er vi som tar opp de krava
som er viktige. Noen får vi gjen-
nomslag for, andre går rett på
råva. F. eks. på årsmøtene, får vi
gjennom omtrent halvparten av sak-
ene.

Sosialdemokratiet er en leden-
de stjerne, de dominerer foreninga,
mot dem står vi. Men det finnes
ikke flere retninger, og vi er
bastant. Vi tar kamp med medlem-
mene, og spesielt med styret.

Sosialdemokratene oppfatter
foreninga lik styret, kampen har

foreningsformannens ønsksituasjon?

derfor blitt stående i styret. Vi har ikke vært flinke nok til å føre diskusjonene ut blandt medlemmene, selv om vi har et bra massearbeid.

Skulle ønske vi var istand til å utløse kamp, det er flere år siden vi hadde en arbeidskonflikt.

- Har dere mer langsiktig målsetting for foreninga?

- Vi ønsker jo å erobre den, få en mer progressiv forening. Men vi har slutta å foreslå kommunister til alle verv, vil at styret skal gi et riktig uttrykk for hva foreninga står for.

Demokratiet jobber vi mye med: bedriftsavis, undersøker om kurser, krever medlemsmøter.

Ved siden av arbeid med bevisstgjøring om medlemmenes egen styrke, visjonen om et annet samfunn.

Kampen i foreninga er til stadiighet skjerpa; det stilles kabinettsspørsmål og det trues. Hadde

årsmøtet valgt en av oss til nestleder, ville formannen gått på flekken. Dette lever vi med, det får oss til ikke å glemme.

- Noen ville kanskje sagt at det er for uforsonlig taktikk?

- Ikke hos oss. Formannen står for en faglig politikk som inneholder alt vi syns er gæli. Vi må være uforsonlige mot den. Når vi vinner flertallet, står de igjen med den rå makta. Det er de som tar ibruk de udemokratiske midlene.

Dette prøver vi å avsløre, men har ikke fått gjennomslag for hva de står for, overfor medlemmene.

15% RV-STEMMER.

- Neste stikkord: markering av partiets politikk utad?

- Nå må også vi bruke stikkord, skal snart på møte.

KK er en del av pressebildet på jobben, så absolutt. Vi har forholdsvis jamnt salg, flere kommisjonærer. Men det har gått litt tilbake med abonnenter.

Ganske flinke til å dele ut løpesedler, klistre plakater.

Driver personlig mobilisering til tog. Flinke med omlandet, ikke fullt så flinke med resten. 1. mai gikk 10% av foreninga i tog hos oss.

Siste valg stemte 15% på RV.

Har Oktoberansvarlig i avdelinga. Imellom har vi lotteri til inntekt for partisaker, ofte bøker i premier. Kjøpte opp Sivlebøker ved siste salget og solgte på jobben.

Ikke tatt kamp på at noen i avdelinga ikke abonnerer på Røde Fane.

VERVING MED TIDSFRISTER.

- Men flere medlemmer er dere ikke blitt?

- Nei. Vi hadde fine planer for verving: hvem vi ville ha rett inn, hvem på sirkel, hvem på sikt, hvem av oss som skulle gjøre hva og til hvilke tidsfrister. Vi har hatt to sirkler på to år tidligere, men uten å rekruttere. Nå har vi utsatt denne sirkelelen til etter 1. mai, men vi må også diskutere hva slags type sirkel vi vil ha, hvilken sammensetning for å oppnå ønska resultat.

STÅR SAMMEN.

- Noe mer dere vil si?

- Ja, hvis det er sånn at vi skal regnes for et framskredent lag, vil vi si hva som holder oss sammen.

Vi holder grundig på grunnorganisasjonen vår. Vi krangler og står i for å få de formelle tingene til å fungere. Tross partikrise, tross motsigelser i eget lag, har vi styrka oss. Ingen gikk ut under partikrise, ingen nå.

Vi makter å se helheten, også når vi blir slitne, når det går på tverke. Nemlig; hvis vi vil jobbe for å bedre foreninga, hvis vi ønsker et annet samfunn, så har vi ikke noe annet alternativ. Vi må holde på grunnprinsipene, vi må holde sammen. Dette har vi klart å se midt i det daglige slitet. *

DET STORE PROBLEMET

ELLER

VINN AKP FOR ARBEIDSFOLK!

VINN ARBEIDSFOLK FOR AKP!

John Mr

Partiet har en politikk for arbeidsfolk, men stilen, kulturen, miljøet i AKP er den intellektuelle, virker undertrykkende på arbeidsfolk eller er med på å holde dem unna partiet. Dette slår sjømann Kit C fast i det han

etter mange år ute, igjen setter føttene på AKP-jord.

Han skal ha ros for å prøve og dra igang denne debatten, denne kampen om partiet. For til tross for at den kanskje er noe av det vi trenger mest, blir denne debatten aldri noe av. Det er liksom aldri plass til den på noen dagsorden eller i noen beretning. Den nevnes i forbifarten når det skal sies noe tankefullt om rekruttering til partiet fra arbeiderklassen. Men det blir bare for å ta livet av debatten i fødselen. "Dette er et gammelt problem". Punktum. "Dette rei-

ser flere spørsmål enn det gir svar". Punktum.

C sparker ballen, ikke til de som er uenige, men til ev. meningsfeller. Det er mer vanlig å se på MOM-sida til Arbeiderbladet enn i internbladene til AKP. Ta det som et kompliment. Jeg skal prøve å spørke videre:

Påstander:

Mange partimedlemmer i industrien har et "skille" i livet sitt. Jobben på en side, omgangskrets på den andre. I den første delen: arbeiderklassen. I den andre delen: intellektuelle, småborgere, og sist men ikke minst: partifeller, gamle, nye og eks-.

Tross aktivt politisk arbeid på industriarbeidsplassen ligger partiforankringen på den andre sida av klasses skillet.

For kamerater med intellektuelle eller småborgerlige yrker blir tilknytninga til arbeiderklassen ennå mindre eller ingen. Fasit: partiet domineres av intellektuelle og småborgerkapet.

Så noen kritiske ord om ei avis som jeg i hovedsak er svært stolt av: Klassekampen. Den skjemmes av sekterisk bruk av forkortelser og uttrykksmåter for de intellektuelle og spesielt innvidde. Jeg kunne fylle 14 FFP med eksempler hvis det ikke hadde vært så deprimierende. Nesten daglig spør jeg meg sjøl: Er det derfor den heter Dagsavis FOR AKP m-l? (Og ingen andre).

Nytt tankesprang: Knus-og-kvæl-debattstilen har hatt sin glansperiode og er på vei ut. Men fortsatt har vi stilen med å imponere med uttrykksmåter. Skryte med

standpunkter eller måter å formulere dem på. En slags intellektualisert utgave av småungers: "jeg har finere sykkel enn deg, så!".

noen leker med leker,
noen leker med ord.....

Et eksempel som ikke er av de verste: Pål S' i polemikk mot Kjersti F der han plasserer henne i en eller annen "tradisjon" på 25 eller 38 bokstaver. Den moderne utopisk-sosialistiske, var det visst. Fordi hun mener sånn og sånn. (Se KK 14.8.84).

Hun får sikkert ikke varig men av det på noen måte. Men det jeg vil spørre om er: Åssen opplever en ikke-intellektuell ikke-AKP-er debattstilen vår? Hvilke signaler får han/hun av uttrykksmåtene våre?

Jeg vil ikke undervurdere arbeiderklassen med å si at de lar seg skremme av denne stilen. De fatter bare ikke interesse.

Jeg syns mye av det er snobberi. Sikkert ikke BEVISS, fordi tenke- og talemåtene er innlært med morsmelka. Likevel vil jeg kalle det BEVISSLØST av kommunister å ikke tenke mer på åssen de uttrykker seg i tale og skrift.

Ja, og så kroppsspråket: Dir-

ektører, LO-pamper o.l. veiver med hender og armer på en spesiell måte når de prater. Sikkert av behov for fysisk aktivitet. Jeg håper vi slipper å se våre egne talskvinner & menn drive sånn.

Snobberiet har utallige fasonger. Oppad og nedad og intellektuelt. Er snobberi mest typisk for småborgerskapet? Noe denne klassen, midt i mellom borger og proletar, tyr til for å søke identitet? Borgerskapet har makt, ressurser, sjøltillit og trenger egentlig ikke snobberiet. De virkelig velstående elevene på skolen behøvde ikke kle seg fint, alle visste de var det.

Hvilken identitet har et barn av småborgerskapet som frasier seg muligheter og går inn i industrien? Han/hun føler sikkert behov for identitet med partiet. Gjennom partiet går navlestrengen tilbake til opphavet, småborgerskapet. Men dette er ikke bare negativt.

Hvis jeg ikke husker helt

feil, har Lenin skrevet noe om at partiet trenger å være sekterisk i begynnelsen. For å befeste egenarten. Men har ikke vi, kamerater, kommet så langt at vi kan åpne døra på ordentlig? Åpne for arbeiderklassens måte å være på, slippe disse gærningene inn på livet?

Til deg som ikke har noen: kanskje du kan finne en kjæreste, til og med, bak kassa-apparatet, ved samlebandet, på verkstedet. Eller MÅ han/hun jobbe på arkitektkontor eller bibliotek?

En skremmende tanke, kanskje, hvis du fortsatt drar på borgerlige ideer om hva arbeiderklassen er: den grå massen. I virkeligheten er arbeiderklassen en hær av originaler.

Nå skal jeg stoppe. Er flink til å kritisere andre, særlig intellektuelle for å være for lange.

Vil du sparke denne ballen videre?

SKAL VI BYGGE PARTISKOLE ?

*TF

SKAU

Dersom det ikke har skjedd noe drastisk de siste ukene, i tida mellom når dette skrives og dere leser det, så ligger det dårlig an med innsamlinga til partiskole. I forrige rutine sendte vi ut et høringsnotat om utbygginga av

partiskolen, til alle avdelingsstyrer. På grunn av omfanget av rapportkrav nå i høst, stilte vi det frivillig å sende inn kommentarer. men, det ble pålagt å legge dette fram på lagsmøter, både for at alle medlemmer skulle få ytterligere informasjon om planene som foreligger og få anledning til å sende inn personlige kommentarer. Siden det ikke er blitt noen større

fart i innsamlinga i ukene etterpå, må det bety at enten er kamerater uenige i innsamlinga og målsettingene som laget har fått, eller så har ikke innsamlinga vært lagsbehandle etter sommeren.

Hvis det siste er tilfelle, så får lagsstyret ta til seg kritikken. Hvis det står på det første, så krever vi at det kommer protester og søknader om dispensasjoner på pålegga som er gitt!

Hvis innsamlinga ikke tar seg opp, vil vi snuble i starten i Partiskolebygginga, og partiet må pånytt ta standpunkt til om det vil prioritere denne oppgava.

Sommerleiren på Tromøya ga beskjed om at det fins uenighet på hvordan partiskolen skal bygges opp. Det er fortsatt mulig å innvirke på dette, høringsnotatet er bla. et tiltak for å få inn syn her.

VELLYKKA KVINNEKONFERANSE

I september ble det holdt en kvinnekongress for de kvinneansvarlige i distriktene. Det har vært uråd å få tid til å lage et

skikkelig referat til dette nummeret av TF, men det kommer, vær sikker.

Kvinneutvalget.

ØKONOMI OG KUNSTNERNE

ØKONOMI OG KUNSTNERNE
(TF-APRIL 84 S.9, 2.AVSNITT)

*TF Kulturavd. i Bergen.

Først vil vi kritisere den måten TØ tar opp dette temaet på, at han fletter dette inn i en artikkel som ikke har noe med denne saken å gjøre, og som bare blir løse tanker og bisetninger. Som ikke blir utdypa nærmere, ikke blir konkretisert.

Så over til avsnittet, sånn som dette står, blir hans synspunkter gjeldende for kunstnere generelt, og som en gruppe avhengig av andre grupper, andre kommunister eller tidligere medlemmer. Ja, det er riktig å kritisere kommunister utifra dømmes praksis, men vi kan ikke skjønne at TØ kan trekke den konklusjonen om kunstnere hvis han ser på kunstnernes politiske arbeid de siste åra. Ivert om er vår erfaring det motsatte, i vår yrkesgruppe er det mange som er idelistiske og solidariske tross stor fattigdom og kamp om det lille

som er av penger. 1.mai-83 var kulturseksjonen i FFF i Bergen en av de største seksjonene.

At TØ kan mene at alle kunstnere er privilegerte i forhold til alle arbeidere i Norge og resten av verden, uten å begrunne dette nærmere, bygger han opp om og befester kunstnermyten. På hvilke måter er vi privilegert, vi sloss for retten til å tjene penger på yrket vårt, å få yrket vårt anerkjent, og må ta andre jobber for å overleve. Vi som er blitt splitta av staten ved at bare noen få av oss får garantert minsteinntekt (65.000 kr, og hvem andre tar til takke med det?), og får slengt til oss noen pølsebiter som stipender. Vi som ikke har mulighet til å bli syke, til å kjøpe bolig, bil og farge-TV blir luksusartikler for oss, og for ikke å snakke om ferie. Det eneste privilegiet som vi kan tenke oss vi kan ha, er å bestemme arbeidstida vår, men når man ser på vår økonomiske situasjon, så kan man tenke sjøl hva slags frihet det er. Og det er idealistisk å tro at kunst-

nerne har frihet til å lage det vi sjøl vil utifra dagens kulturpolitikk, som gjør kunsten til en vare, som vi må markedsføre og selge sjøl.

Det er tull å sette kunstnerne opp mot flertallet på jorda (inkludert den 3.verden), for hvem i Norge er ikke privilegert da?

Ja, det er riktig når TØ krever at folk med politisk kunnskap stiller seg solidarisk, men det står ikke i motsetning med at kunstnerne vil utvikle yrket sitt, føre kampen for ytringsfriheten og nasjonale kulturen videre. Det er ikke alle kunstnere som kan uttrykke seg politisk gjennom sitt media, og det burde heller ikke være noe mål i seg sjøl. Da ville vi være tilbake i gamle tider hvor det var reaksjonært å lage keramikk-kopper.

Hvis TØ har motsigelser til kunstnere, ønsker vi at han kommer med skikkelige begrunnelser, sånn at vi har bedre mulighet til å diskutere med ham.

Kulturavd. i Bergen.

KLASSEKAMPEN-BOIKOTT I TØNSBERG 1.MAI

I Tønsberg ble det i år gjennomført en boikott-aksjon mot Klassekampens 1.mai-nummer på grunnlag av avisas kvinnepolitiske profil denne spesielle dagen. DSAU i Vestfold har gitt sin støtte til denne aksjonen. SKAU støtter kritikken som er reist om kvinneprofilen på 1.mai-nummeret, men har sagt seg uenig i aksjonsformen og at KK skulle brukes til å propagandere for slike aksjoner overfor partimedlemmer ellers i landet. De har støttet at KK-redaksjonen avsto å ta inn den opprinnelige artikkelen.

Debatten om KKs kvinnepolitiske linje er en sak for Klassekampens

spalter, men debatten om partimedlemmer skal kunne aksjonere eksternt mot pålagte partioppgaver bør vi ta internt. Derfor trykker vi her opp innlegg fra aksjonistene, DSAU og et DS-medlem i Vestfold som var uenig i DSAU-vedtaket.

Vi trykker også deler av et brev fra DSAU til KK-redaksjonen, som tar opp argumentasjon som ikke tas opp i DSAU-vededtaket.

Redaksjonen.

"TØNSBERG-AKSJONEN" MOT KLASSEKAMPEN 1.MAI

DETTE HAR SKJEDD:

-På en 1.mai-frokost i Tønsberg-distriktet ble det spontant bestemt at vi ikke ville selge årets 1.mai-nummer av Klassekampen pga. den skandaløst dårlige kvinnekninga.

-De andre selgerne i byen ble oppfordra til det samme. bare et par personer solgte.

-3 av "aksjonsjentene" laga skriv til KK med bilde og bad om oppslag i avisa.

14 dager gikk før vi hørte noe. Innlegget i KK glimret med sitt fravær.

-Sigurd Al kom da med en henvendelse til oss for møte i Oslo. Han nektet å ta innlegget inn i Klassekampen, ville ikke ta inn reklame for en slik "reaksjonar aksjon".

-Partiledelsen i Vestfold ble bedt om å ta stilling til saken.

-DSAU i Vestfold støttet oss og lagde uttalelser (se neste artikkel).

-Det ble avholdt møte i Oslo mellom de 3 jentene og Sigurd A

Jorunn G fra Kvinneutvalget samt en fra SK.

Vi diskuterte:

-KK om kvinnestoffet.

-Vår aksjon.

-KK-sensuren.

-SKs behandling av oss og saken.

-Resultatet ble at vi fremdeles ikke fikk reportasjen inn i KK, men kunne lage debattinnlegg om innholdet i KK, og ellers bruke TF. A) fikk støtte fra både SK's og Kvinneutvalgets representant på at sensuren av innlegget vårt var riktig!!

-Vi sendte det opprinnelige skrevet til debattsida uten omtalen av aksjonen... (under mottoet "Bedre seint enn aldri". Dette har stått i KK.

VÅR VURDERING

SK's og Kvinneutvalgets representanter støtta oss i at KK er for dårlig på kvinnestoff og at 1.mai-nummeret var spesielt dårlig. Men vi tror fremdeles at det er altfor dårlig forståelse for alvoret i denne saken både i SK og resten av partiet.

Vi ønska ikke å "reklamere for aksjoner/anarkisme", men ville få

øya opp på folk. Vi føler ansvar for avisa - men mener at SK-folka derimot bare så det store stygge trollet i aksjonsformen, og neglisjerte fullstendig det positive i det vi gjorde. Vi blir skremt over denne reaksjonen vi fikk. Uenighet på aksjonen er grei, men ikke edder og galle, samt sensur. Ledende folk må alltid være lyttende til reaksjoner fra grunnplanet, ta de alvorlig, høre på argumentene og undersøke (raskt) hva handlingene er uttrykk for, spørre seg om hva slags maktmisbruk som gjelder når folk synes de må protestere litt mer høglydt enn hva som er tillatt. Og de må slippe løs diskusjonen. reaksjonene fra "oven" vekker ikke tillit - de bekymrer oss.

Hilsen de 3 KK-vennene
i Tønsberg - "aksjonistene".

DSAU I VESTFOLD SIN VURDERING

Prinsippielt er vi enig i at vi må bekjempe at ulike grupper i partiet skal aksjonere mot partiledelsen for å fremme sine synspunkter. Uenighet må i hovedsak bli løst gjennom politisk kamp og diskusjoner gjennom de vanlige partikanalene.

Samtidig mener vi at partiet må være så storsinna at man tåler at undertrykte grupper i partiet gjør opprør. Man kan mislike formene for dette opprøret,, men det ligger litt i sakens natur at det nettopp er den gitte organisasjons-strukturen, og de eksisterende maktsentra i partiet som opprettholder, og er bærer av en del av disse undertrykkende mekanismene. Dette gjelder partiets behandling av kvinnene. Aksjonen som jentene - og flere gutter - i Tønsberg gjennomførte var spontan, men formålet var ikke å ramme

Klassekampen. Det er nettopp disse jentene, og spesielt KK-ansvarlig som har utgjort en del av ryggraden i det bra KK arbeidet som har vært drevet her nede. Målsettinga var å rope varsko. Dette blir underbygd ved at jentene lager en reportasje til KK om saken, og har siden fortsatt med sitt utrettelige arbeid for avisa.

Vel, man kan si at en del er blitt gjort for å bedre avisas dekning av kvinnestoff, at det er ansatt kvinnejournalist osv. Det er bare ikke godt nok.

DSAU vil ikke være med på noen fordømming av aksjonen, vi vil ikke gå god for at dette er et brudd på den demokratiske sentralismen og partidisiplinen. Vi er enig i at det er vanskelig å trekke grenser for hva som kan aksepteres av opprør i partiet vårt - i en såpass rolig epoke må det imidlertid være mulig å slippe litt på tøylen.

DSAU støtter på denne bakgrunn aksjonen.

KRITIKK AV KK's SENSUR AV AKSJONEN

DSAU kan ikke godta at KK-redaksjonen sensurerer reportasjoen fra denne aksjonen. Det er greit nok at dere er dypt uenige og fornærma, men det er ikke en god nok grunn for å sensurere oss.

Vårt syn er at partiet ville vært tjent med å få diskutert disse tingene i åpenhet. I ei avis som kaller seg kommunistisk burde sensur være bannlyst. Marxisme har nettopp sin styrke i at den søker den fordomsfrie meningskampen, og utprøving av standpunkter. Denne holdninga fra KK-redaksjonen har blitt møtt med en god del harme. Det er denne typen overgrep som gir næring til "fei dem vekk"-kampanjer som har prega partiet tidligere.

TIL REDAKSJONEN I KLASSEKAMPEN

(utdrag av brev fra DSAU Vestfold)

....1.mai er arbeiderklassens kampdag. I AKP(m-l) har vi etterhvert erkjent at halve arbeiderklassen i dag utgjøres av kvinner. Hva slags uttrykk får dette i 1.mai-nummeret til Klassekampen - avisa som sjøl ynder å kalle seg "Klassens avis"? Kun en artikkel av Odd I. omhandlet kvinnelige arbeidere. 1.mai-nummeret til Klassekampen var historia om og av de mannlige arbeidernes kampdag!

At noe slik fikk lov til å passere, og at man i tillegg setter løkk på ekstern diskusjon om saken, er det som er virkelig bekymringsfullt.

Boikotten av avisa i Tønsberg kom ikke som en sur og negativ reaksjon. Den kom som et varsko til ei avis som vi bruker mye tid på å spre, som vi ser på som et av de viktigste redskapa vi har til å spre propagandaen vår. Det er ei avis vi er glad i, og det er ei avis vi vil sloss for.

Boikotten ble oppfulgt av en egenhendig laga reportasje m/bilder for å få igang en diskusjon om dekinga av kvinnestoffet i KK alment og i 1.mai-nummeret særskilt. Dette viser at boikotten ikke var et surmaga oppgulp men en offensiv for å peke på det skremmende faktum at KK-red. faktisk hadde sluppet fra seg et slikt 1.mai-nummer.

Vi vil si, gudsjelov at noen bryr seg om avisa og reagerer høylydt, at noen tar seg bryet å være aktiv og offensiv. En kunne si at en burde ha brukt andre metoder tidligere, reist kritikken internt, skrevet leserbrev og dokumentert den skjeve fordelinga

på kvinnestoffet. Ja, det er riktig og det kommer vi også til å gjøre framover, men når så ikke er blitt gjort, så skal man ta imot den reaksjonen som kom med takk, for den var på sin plass. Og den kunne vært et utmerket utgangspunkt for en diskusjon og for å gjøre avisa bedre.....

....Vi er ikke bekymret for at "slike aksjoner kan spre seg". Vi er bekymret over at et 1.mai-nummer som det i år får slippe igjennom både hos redaksjon og hos kommisjonærer og lesere uten at noen reagerer høylydt. Vi er bekymret over mangelen på reaksjoner på avisa generelt.

Vi er ikke for boikott som metode for å oppnå det en vil når en er uenig., det er tull å si, og å føre diskusjonen dithen er en formalistisk avsporing på det som er langt alvorligere, nemlig kvinnedekninga i 1.mai-nummeret.

Arbeidsutvalget i DS i Vestfold har altså to krav til KK-red.:

- a).En offentlig sjølkritikk i avisa på sensuren vedr. den reportasjen "aksjonistene" i Tønsberg laga om boikotten og begrunnelsen for den.
- b).At reportasjen må trykkes.

Med kameratslig hilsen
DSAU i Vestfold
v/Kari.

NEI TIL DS/AUS VEDTAK OM KK-BOIKOTTEN 1.MAI

Jeg ser positivt på det kvinneopprøret som har vært i Vestfold-partiet. I rettferdige opprør må det nødvendigvis også bli gjort feil og overdrivelser. Dette er ikke så farlig bare feila blir innsett og korrigert underveis. Jeg har vært mot KK-boikotten 1.mai hele tida, men synes ikke det er så rart at sånne feil blir gjort. Det som er egna til å forundre er at aksjonistene i etterhånd ikke er istand til å se det prinsippielt betenkelige i denne måten å drive linjekamp i partiet. Enda verre er det at DS/AU nå er gått i aktivt forsvar for boikotten - og det med de mest prinsippløse argumenter. Vedtaket fra DS/AU kan heller ikke forstås som noe annet enn kritikk av oss som solgte KK 1.mai.

MINE ARGUMENTER:

1.Metoden med enhet-kritikk-enhet.

I et kommunist-parti vil det ofte være sterkt ulike oppfatninger og interesser som står mot hverandre. Dette er bra om kampen blir drivi etter den kommunistiske metoden med enhet-kritikk-enhet. Om vi benytter metoden med streik innad i partiet - så vil partiet smuldre opp i person- og gruppeinteresser og uenighet vil ustanselig utvikle seg i antagonistisk retning. Jeg har i lang tid ment at hovedfeilen med KK er at den er perspektivløs - og for lite kommunistisk. Jeg mener at dette er en grov strategisk feil. Mener DS/AU at jeg står fritt til å kjøre igang en boikottaksjon? Det vil alltid være grupper i partiet (Eks. nynorsk, avholds, faglig, homser, antiimperialistisk) som i

perioder synes at partiet behandler deres hjertesaker skandaløst. Skal det være fritt opp til hver enkelt gruppe å bestemme når ulike typer boikott-aksjoner er på sin plass?

2.Spontanisme eller revolusjonær tålmodighet?

Meg bekjent har ikke de som deltok i boikotten drivi noen langvarig kritikk av kvinnedekninga i KK. De har ikke skrevet mange leserbrev tidligere (noen i det hele tatt?). I en ellers god ledelse av KK-arbeidet i Vestfold har en av svakhetene nettopp vært at det ikke har vært mobilisert til diskusjon om utviklinga av innholdet i avisa.

Jeg synes boikotten smaker av hån mot dem som har kjempa i årevis for syn og saker i partiet ved argumentasjon og overbevisnings-metoder. Partiet gjør stadig feil - og tramper på enkeltmedlemmer og grupper av medlemmer, men det er mi erfaring at det riktige og det rettferdige oftest vinner fram i det lange løp. Jeg kan henvise til mange konkrete eksempel.

3.Undersøkelser.

a).Jeg er enig i at 1.mai-nummeret var skandaløst ut fra en kvinnekamp-synsvinkel. Jeg er også enig i at dette henger sammen med mer generelle feil i redaksjonen (som i partiet for øvrig). Det er imidlertid et faktum at redaksjonen hadde planlagt mer kvinnestoff, men at dette skjærte seg for den journalisten som skulle gjøre jobben. Dette var ikke undersøkt før boikotten blei satt igang.

b).DS/AU har nå vedtatt å gjennomføre systematiske

undersøkelser av kvinnedekninga i KK. Dette er utmerka, men slike undersøkelser burde kanskje ha vært gjennomført før aksjonen? Det sentrale kvinneutvalget gjennomførte slike undersøkelser - og slo resultatene i bordet for KK-redaksjonen. Dette virka overbevisende på folka i redaksjonen - boikotten virka bare som et slag i trynet.

Jeg ser med forventning fram til mer undersøkelser. Mitt subjektive inntrykk er at kvinnedekninga i KK er temmelig opp og ned. Eller for å si det på en annen måte: Linjekampen om denne dekninga er langvarig og med seire og nederlag. Jeg trur det er helt feil å påstå at denne dekninga over lengre perioder har stagnert og vært i tilbakegang - og at kritikken preller av som vann på gåsa.

4. Fraksjonisme.

Jeg kjenner ikke planlegginga av boikotten i detalj, men følgende er klart:

-Initiativ blei tatt av enkeltmedlemmer

-Aksjonen blei ikke diskutert i noe ledende organ i partiet eller tatt opp overfor disse.

-Aksjonen blei utvikla på en 1.mai-frokost med organiserte og uorganiserte om hverandre.

-Folk fra andre avdelinger blei forsøkt verva til å delta i boikotten.

Å samarbeide med uorganiserte mot partiavisa 1.mai - for så å propagandere linja på tvers av avdelings-grensene, er et klassisk eksempel på fraksjonisme - og sjølsagt et grovt brudd på vedtektene. (Se paragraf 6).

De kameratene som gikk i spissen for boikotten er hardt arbeidende aktivister som vil partiets beste, men nettopp derfor

er det fristende å gjøre unntak for prinsippene - eller å konstruere "nye" prinsipper slik DS/AU har gjort:

5. Gjelder ikke vedtektene i "rolige tider"?

DSAU skriver i vedtaket sitt: "DSAU vil ikke være med på noen fordømming av aksjonen, vi vil ikke gå god for at dette er brudd på den demokratiske sentralismen og partidisiplinen. Vi er enige i at det er vanskelig å trekke grenser for hva som kan aksepteres av opprør i partiet vårt - i en såpass rolig periode må det imidlertid være mulig å slippe litt på tøylen." (mine u.s.)

a).DS/AU påstår at dette er tvilstilfelle. De argumenterer ikke for det. Jeg mener det dreier seg om et åpenbart brudd på vedtektene - og at enhver som leser vedtektene kan forsikre seg om det.

b).DS/AU påstår vi er i en rolig periode hvor vi kan "slippe tøylen" (betyr så vidt jeg kan forstå: ikke behøver å ta vedtektene så nøye). Det er riktig at klassekampen i Norge ikke er på det hardeste nå, men vi har da faktisk vært gjennom harde partikamper de siste åra hvor overholdelsen av vedtektene har vært et viktig spørsmål. Både i 1980 og i 1983 blei det danna fraksjoner. Høsten 1983 sa Y.P. (tidligere org.utvalgs-kontakt til Vestfold) i "hellig vrede" på et åpent møte i Tønsberg, at han dreit i å holde på partinormene som kom til uttrykk i vedtektene fordi partiledelsen ikke overholdt dem. Skal det være opp til enhver sjølbetalta gruppe i partiet å bestemme når partinormene kan brytes - så blir sjølsagt ikke vedtektene verdt det papiret de er skrivi på.

c).Når vedtektene ikke følges i "rolige tider", så vil de heller

ikke fungere i en situasjon hvor partiet virkelig må jobbe under press.

6. Gjelder vedtektene for damer?

Et tilsynelatende provokatorisk spørsmål, men jeg mener at bevisstheten om at kvinnene i partiet er hardt undertrykt og har rett til opprør er grunnlaget for at en del støtter boikotten: Kvinneundertrykkinga er så viktig at vi kan godta de nødvendige metodene. Da jeg til oppfordringa til å være med på boikotten svarte jeg at jeg i lang tid hadde vært kritisk til at KK er for lite kommunistisk, (uten å gå til boikott), så svarte Kristin at det dreit hu i. Underforstått: feil på kvinneområdet er av en helt annen kvalitet enn på andre strategiske områder. DS/AU skriver i si vurdering at "man kan mislike formene for dette opprøret, men det ligger i sakens natur at det nettopp er den gitte organisasjonsstrukturen, og de gitte maktsentra i partiet som opprettholder, og er en del av disse undertrykkende mekanismene." Hva mener egentlig DS/AU? Jeg er for vedtektsfesting av kvotering, flere kvinner i ledende verv, redigering av talelister til fordel for damene, egne fostringstiltak for jenter, åpent innkalte møter hvor jentene kan samordne kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet osv. Men alt dette har det vist seg mulig å kjempe gjennom innafor de rammene som blir satt av partinormene. det ligger farlig nær å tolke DS/AU som om det mener at det er greit at sjølbetalta grupper av kvinner i partiet har rett til å bryte normene - så lenge de kjemper en rettferdig kamp. Hva da med andre undertrykte grupper i partiet?

7. Sensur.

"DSAU kan ikke godta at KK-redaksjonen sensurerer reportasjen fra denne aksjonen". DS/AU kaller "sensuren" for "overgrep". Jeg mener DS/AU på en helt utillatelig måte spiller på kameratenes rettmessige motstand mot "sensur". Den reportasjen det dreide seg om var ledsaga av et bilde hvor aksjonistene stolte tråkka på den usolgte KK-bunken.

Det er flaut! Propagandaen for denne boikotten hører helt selvfølgelig hjemme i internpressa. Hadde KK derimot nektet å trykke innlegg som kritiserte innholdet i 1.mai-nummeret - av den typen som sto trykt 27.juni - skulle jeg mer enn gjerne deltatt i kampen mot sensuren. Forøvrig har jeg alltid oppfatta at meningskampen i klassekampen kommer til uttrykk på leserbrevsida - og at det ville virke temmelig malplassert om stridende grupper i partiet skulle diskutere via reportasjer om seg sjølv i internpressa.

8. Misbruk av talskvinne-funksjonen.

Kristin og Liv er offisielle talskvinner for Vestfold-partiet (henholdsvis DS og kvinnepolitisk). Talsmenn/kvinner må sjølsagt ha rett til å hevde sine egne meninger i debatter som blir ført åpent. Men samtidig pålegger det folk i sånne funksjoner streng sjøldisiplin for ikke å misbruke stillingen sin til å fremme særstandpunkter. Når en den ene uka står fram som representanter for det rettferdige kvinneopprøret på årsmøtet i Vestfold AKP i store oppslag i KK - og rett etterpå vil ha inn reportasje i KK om sin egen lille private vedtektsstridige boikott, så er dette etter mi mening grov sammenblanding av disse funksjon-

ene. Sjelve handlinga er urutinert, men DS/AUs forsvar er hårreisende!

9. Helheten.

a) Jeg er helt enig i den politiske kritikken av 1.mai-nummeret som Kristin, Ellen og Liv hadde i KK 27/6. Jeg kan godt skjønne at de ikke hadde lyst til å selge avisa. Likevel veit jeg at det var bra at mange av dem jeg solgte til - deriblant mange vi ikke hadde nådd på andre dager enn første mai - fikk en grundig temadel om rasismen, en flott reportasje fra Afghanistan, en artikkel om kvinner som blei sparka fordi mannfolka deres hadde arbeid mm. Hvis en ser på helheten av avisa - og på helheten av dem som kjøper på en 1.mai mener jeg det tross alt var riktig å selge.

Kameratene som gikk til boikott må vel mene at avisa var så skammelig dårlig at alle selgere burde gjort som dem: Boikotte. En større boikott på den beste salgsdagen for avisa ville sjølsagt være et hardt slag for ei avis som bare kan greie seg gjennom den største innsats fra medlemmene i AKP.

Jeg kunne tatt opp andre tråder. Eks. Den avdelinga som bakka opp aksjonen 1.mai stilte med null deltakere i aksjonen mot Stray

17.mai. Denne måten å drive fram motsigelser på (boikotten) understreker etter mi mening en mer generell svakhet i Vestfold-partiet - ikke minst i DS - i evnen til å føre linjekampen i partiet åpent og med argumenter. Jeg velger å la disse og andre mulige tråder ligge her.

Noen synes sikkert at dette skrivet i for liten grad tar opp kvinneundertrykkinga i partiet - grunnlaget for boikotten. Ja, dessverre. Jeg mener at boikotten og forsvaret for boikotten nødvendigvis har ført diskusjonen inn på et sidespor. En har utfordra til en diskusjon om partinormene - mens en egentlig ønska en videre diskusjon om de ulike formene for kvinneundertrykking i AKP og KK. Bedre kan det neppe illustreres at metodene ikke har tjent målet. På det punktet er jeg helt enig med ledelren for kvinneutvalget (sentralt). Derfor er det også fordreining når DS/AU påstår at "1.mai nekta partiientene i Tønsberg.. å være med på KK-salget." Når fikk ei sjølbetalta gruppe rett til å uttale seg på vegne av partiientene i distriktet generelt?

Det er sikkert feil i dette notatet, men jeg tviler på at DS/AU er istand til å tilbakevise argumentasjonen på prinsippielt grunnlag.

Bernt.

KLASSEKAMP / "JA TIL ARBEID" / KUNST

*TF

Roger.

"Ja til arbeid" gjennomførte 9 desember 1983 en stor demonstrasjon foran Stortinget i forbindelse med sluttbehandlinga av statsbudsjettet. Aksjonen hadde da fått tilslutning fra ca. 300.000 fagorganiserte. KK. 3/9-84: "Det var i mai at forbundsstyret i Jern og Metall erklærte "Ja til arbeid" -aksjonen for vedtektsstridig. Siden da har forbundsledelsen etter evne forsøkt å kriminalisere alle medlemmer av J.&M. som er villig til å reise virkelig kamp for arbeidsplassene i verkstedsindustrien."

I hele Europa raser klassekamper av en ny type, bitrere og prega av langt mer fortvilelse enn på flere generasjoner. 28 millioner går arbeidsledige i OECD-landene. 72.000 nå i Norge.

Sosialdemokratiets etterkrigs-politikk har svekket arbeiderklassens sjølrespekt betydelig. Når kampen og solidariteten på grunnplanet blir underkjent fra toppen og kalt usolidarisk, virker det inn på mange. Reallønns-nedgang har ikke ført til noen automatisk og "synlig" radikalisering.

Vi, to kunstnere, var med aksjonsdagen. Vi tegna skisser, og har nå sammen med en del av aksjonsledelsen fått laget to reproduksjoner av de ferdige bildene. Rep.ene som er på flott papir, i farger og 50x70 cm, selges to og to for kr. 100.- (hundre).

Bildene idealiserer ikke, men de tar utgangspunkt i en stor enhetlig massedemonstrasjon. De sier ikke noe direkte om proletarietets diktatur, om RV, AKP(m-l), eller at 50% skulle vært kvinnfolk, men de tar stilling. Å nå arbeiderklassen og "progressive" med kunst/bilder er vanskelig. Ca. 2% av de besøkende ved en stor utstilling som Høst-utstillinga, er fra arbeiderklassen.

Arbeidsløses Foreninger over hele landet skal i høst ha en landsomfattende aksjon for bl.a. å få fagbevegelsen i tale. Bildene er selvsagt en viktig støtte også i deres kamp, for at arbeidsledige ikke skal bli glemt som tall i en statistikk. Nye "Ja til arbeid"-aksjoner kommer også. Men nå vil det stå kamp om fagbevegelsen eller arbeidsfolk skal følge den aktive eller passive linja.

Utbygtingas fremtredelsesform er slik at Arild Haaland kan si i radioen "De rike har aldri betalt skatt. ALDRI.", og samtidig glemme at klassekampen raser som aldri før. Det er kamp for arbeidsplasser og sosiale goder, kamp for å utvikle solidaritet og kampvilje. Og kamp for å utvikle systemkritikk. Det er kanskje avgjørende viktig å drive fram bevegelser på grunnplanet, mot omstillinger som fører til arbeidsledighet og som raserer lokalsamfunn.

Klubber og foreninger må se tydelig at de har et viktig ansvar for å hindre arbeidsledighet og for

å (organisere innen fagbevegelsen) "ta vare på" de som allerede er arbeidsledige.

Sosialdemokratiet er borgerskapets redskap i arbeiderklassen. Vi står ved et skille, for illusjonene som sosialdemokratiet står for har fått mange tydelige sprekker. Men kampen blir knallhard. Borgerskapets taktikere er ikke født igår.

Kritikk og aktivitet fra arbeidsfolk er indre strid laget av fanatiske AKP'ere, som med jernhard disiplin utnytter f.eks. resurssvake fremmedarbeidere.

Sosialdemokratene på toppen som sloss for taburetter og korridor-politikk, og ikke for folks arbeidsplasser, skal nå ta alle midler i bruk, "ikke snu det annet kinn til".

Thatcher snakker feks. om en indre fiende til Englands folk. Mens stålarbeiderne i England angrer bittert at de gav opp kampen, og gruvearbeiderne fra samme land, i Bergen kan si at demokratiet er over.

I Tyssedal-boka står det: "I Tyssedal har vi opplevd at demokratiet ikkje gjeld for oss". Og "Forskjellen på DNA og Høyre er ikkje forskjellig politikk men forskjellig velgergrunnlag." "I Tyssedal-saka har vi også sett det nære sambandet som fins mellom borgerskapet og lokale "arbeiderledere".

Kampen mot sosialdemokratiet og klassesamarbeidslinja i fagbevegelsen krever tolmodighet, siden sosialdemokratiet holder en stor del av folks kampvilje i sjakk og dermed splitter arbeiderklassen. Enhets-aksjoner er derfor en viktig måte å organisere kampvillige arbeidsfolk på, og å videre politisere lokale kamper.

Aksjonsformen og innholdet truer borgerskap og sosialdemokratiet, men den har stor støtte blandt folk. Derfor må bilder bli lagd om dette, komme ut og bli brukt.

Det særegne med bilder er at de er effektive. (En trenger ikke lang tid for å se helheten og detaljer). Og de repeteres ofte.

Jeg mener dette er bilder som må ut på fagforenings-kontorer, kantiner, spiserom og som må brukes i stua.

Men det nytter ikke å vurdere subjektivt (med fargen på tapeten i bakhodet) om bildene passer/passar ikke i kosekroken. En må se på bildene som effektiv reklame/propaganda for en aktiv arbeiderklasse og som et aktivt minne som maner til sjøltillit, til aktivitet, til solidaritet, til systemkritikk og til klassekamp.

Bestill derfor straks til kantina, kontoret, stua og til julegave.

Fra: Roger G. [redacted]

***** INNHOLD *****

Leder: Kampen for sosialisme og
kampen mot sosial-demokratiet... 2
Kvinnemishandling i partiet
er utillatelig!!..... 7

BERETNINGSDISKUSJONEN:

PARTIKRISA OVER?..... 8
Krise - eller positiv
utvikling ?..... 9
Erfaringer fra lagsarbeid.....11
Det store problemet.....18

Skal vi bygge partiskole?.....20
Vellykka kvinnekonferanse.....21

DEBATT:

Øgrim og kunstnerne.....21
Klassekampen-boikott i Tønsberg
1.mai 1984.....22
Klassekamp/"Ja til arbeid"
/Kunst.....30